

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Ув 1252/06
23.04.2008. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, изјављеној против решења Генералштаба Војске Србије и Црне Горе, Сектор за везу, информатику и електронска дејства – Управа веза Уп-2 бр. 1782-2 од 8.6.2004. године, у предмету признавања права на посебну накнаду, у нејавној седници већа одржаној дана 23.4.2008. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Генералштаба Војске Србије и Црне Горе, Сектор за везу, информатику и електронска дејства – Управа веза Уп-2 бр. 1782-2 од 8.6.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена на закључак Војне поште аа Београд Уп-1 број 109-2 од 14.4.2004. године којим је одбачен захтев тужиоца за признавање права на посебну накнаду у износу од 8% од основне плате.

У тужби, поднетој Врховном војном суду, тужилац оспорава законитост решења туженог органа јер сматра да како је обављао дужност начелника канцеларије у Војној пошти бб Ниш то има право на посебну накнаду у висини од 8% од основне плате на основу Уредбе о платама и другим новчаним примањима професионалних војних лица и цивилних лица. Истиче да је као начелник канцеларије одговоран за рад и командује са три цивилна лица и једним професионалним војним лицем због чега се може сматрати да је то дужност начелника у јединици. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Врховни суд Србије је 21.11.2006. године, преузео нерешене предмете управних спорова покренутих пред Врховним војним судом до 31.12.2004. године.

У одговору на тужбу тужени орган је у свему остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу као неосновану одбије.

По разматрању списка предмета, оцени навода тужбе и одговора на тужбу, као и по оцени законитости оспореног решења у смислу члана 39. Закона о управним споровима, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је основана.

Из списка предмета се види да је закључком првостепеног органа одбачен захтев тужиоца за признавање права на посебну накнаду у износу од 8%, јер према схватању првостепеног органа нема услова за покретање управног поступка по захтеву којим се тражи решавање управне ствари која је већ

правоснажно решена, а у конкретном случају захтев тужиоца се односи на управо такву управну ствар. Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена на закључак првостепеног органа са образложењем да је првостепени орган погрешно поступио када је закључком одбацио захтев тужиоца из разлога што нема услова за покретање управног поступка, јер се захтев тужиоца односио на решавање управне ствари која је већ решена правоснажним и коначним решењем против кога није покренут управни спор.

Оцењујући законитост оспореног решења Врховни суд Србије налази да је исто донето уз битну повреду одредби члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, јер наведени разлози не упућују на одлуку каква је у диспозитиву.

Ово стога, јер се из списка предмета види да је решењем првостепеног органа од 22.2.2000. године тужиоцу утврђено само право на војни додатак и на посебну накнаду у износу од 10% на основу плате по члану 31. став 1. тачка 4. Уредбе о платама и другим новчаним примањима професионалних војника и цивилних лица у Војсци Југославије ("Службени војни лист", бр. 14/94 и 01/00). Тужилац је дана 7.4.2004. године поново поднео захтев првостепеном органу за признавање посебне накнаде у износу од 8% од основне плате сагласно члану 31. став 2. Уредбе о платама и другим новчаним примањима професионалних војника и цивилних лица у Војсци Југославије, а у захтеву је навео да му решењем првостепеног органа од 22.2.2000. године није признато право на посебну накнаду од 8% из ког разлога је и поднео посебан захтев. Како тужиоцу решењем првостепеног органа од 22.2.2000. године, на које се позивају и тужени и првостепени орган није признато право на посебну накнаду из чл. 31. ст. 2. Уредбе то не стоји навод из првостепеног закључка да се захтев одбацује, јер нема услова за покретање управног поступка, с обзиром да је ствар правноснажно решена. Ово због тога, што правноснажно решење у смислу чл. 13. ЗУП-а, јесте оно решење којим је странка стекла извесна права, као и она којима су странкама одређене неке обавезе.

У конкретном случају решење од 22.02.2000. године тужилац није стекао никакво право, из чл. 31. ст. 2. наведене Уредбе па свој захтев може поново истицати и о њему се мора одлучивати.

Тиме што је тужени орган одбио жалбу на првостепени закључак, учинио је битну повреду из чл. 199. став 2. ЗУП-а, јер утврђене чињенице и докази у образложењу, не упућују на одлуку каква је дата у диспозитиву.

Због наведених разлога Врховни суд Србије је оценио да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца па је, на основу члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде како би се у поновном поступку донело на закону засновано решење с тим што је тужени орган везан примедбама суда у погледу поступка изнетим у овој пресуди у смислу одредбе члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 23.4.2008. године, У-В 1252/06

Записничар Председник већа-судија

Рајка Милијаш, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић